

Nr. 5, har jeg ikke noget at erindre mod, og de Vindringsforslag, der ere stilede under Nr. 1, 2 og 3, skønt jo den ærede Ordfører bemærkede, at der til Forslag under Nr. 3 maa stilles en Redaktionsændring til 3dje Behandling, dem har jeg ikke noget at erindre mod, forudsat, at Vindringsforslag Nr. 4 bliver vedtaget. Men hvad Vindringsforslaget Nr. 4 angaar, da tilstaar jeg, at jeg har megen Betænelighed derved. Jeg nægter ikke, at der er en vis formel Rettærdighed i Vindringsforslaget, for saa vidt det gaar ud paa — naar man tænker sig en Deling i to Parter, som man vel egentlig kan kalde de store og de smaa — at den ene af disse Parter ikke skal kunne tvinge den anden, men at der kun kan komme en Beslutning i Stand, naar der er Majoritet paa begge Sider. Regeringen har jo tidligere ogsaa været noget tilbøjelig til at forsøge paa at løse en saadan Opgave; men naar man nu, som den ærede Ordfører bemærkede, har set, at Lagtinget Gang efter Gang har forkastet alle disse Forslag og bestandig holdt fast ved, at Flertallet af det stemmeberettigede Marketal maa være det afgørende, er det naturligt, at jeg ikke kan andet end have store Betæneligheder ved at fravige det. Det er en Opfattelse, som stadig er fastholdt, af Lagtinget, og det er vel at mærke det overvejende Flertal i Lagtinget, som har holdt derpaa, og det omfatter baade det, vi her kalde Højre og Venstre — det har for saa vidt været enigt her — saa er det altid for mig en egen Sag at fravige det, naar Tælen er om Forhold som de færøiske, som jeg i det mindste for mit Vedkommende maa tilstaa, at jeg vanskelig kan have nogen personlig stærkt begrundet Mening om, da der er saa overordentlig stor Forskel fra vore Forhold i alle Retninger. Der eksisterer jo der oppe fra gammel Tid Færbællestab i det væsentlige, altsaa en Tilstand, vi her til Lands ikke have kendt i Lands Minde; og alle de mangfoldige Smaaspørgsmaal, som nødvendigvis opstaa i et saadant Fællestabsforhold, og som kræve en Ordning paa den ene eller den anden Façon, er noget, som vi ikke rigtig kunne sætte os ind i her. Naar ærede Medlemmer ville gøre sig den Ulejlighed at gennemlæse den færøiske Hauge-lov af 1866, saa ville de saa et levende Indtryk af, hvor forskellige Forholdene maa være der oppe fra Forholdene her og navnlig ogsaa, hvilken Reglementering af alle mulige Ting man anser for nødvendig derved paa Gebeter, hvor man her lader enhver gøre, som han vil. Derfor har jeg Betænelighed ved dette Vindringsforslag og maa for saa vidt holde min Stilling dertil aaben,

indtil jeg hører, hvad det andet Ting siger, fordi jeg ikke kan tro andet, end at der er noget i den Frygt, Lagtinget nærer, og at der ogsaa, som Vindringsforslaget her er stillet, vil vise sig stor Vanskelighed ved at faa en Beslutning taget. Det vil tit hændes, at man faar trommet Folk sammen til Møde, uden at det dog lykkes at skaffe den fornødne Majoritet for noget, hvoraf følger, at der intet kommer i Stand. I tidligere Tider er det aabenbart gaaet til paa den Maade, at man ingen Regler har haft, men man er dog bleven enig paa disse Grandestævner. Det er i det hele taget en Gjendommelighed ved ældre Tider, at disse Afstemningsregler og Afstemningsspørgsmaal staa saa overmaade uklare og ubestemte. Det er næsten, som om man den Gang havde lettere ved at blive enig, end man har nu om Stunder. Det samme gælder ogsaa med Henhyn til Færbællestabet; nu passer man meget nøje paa Afstemningsreglerne, og det skal regnes ud med den allerførste Finhed og Starpsindighed, hvor Flertallet er, men det synes man ikke tidligere at have gjort. Hvis vi tage den — om jeg saa maa sige — tilsvarende Afstemningsregel, som vi have i vor Lovgivning, nemlig Kristian den femtes Lov 3—13—31, indeholder den følgende: . . . „Hvad Bøder og Straf, som Almuen legger paa i nogen Bye, eller Torp, om Hegnet og Gierde og Gryft og Leed, for Hiord og anden Byens Nytte og Tary, det maa ej een Nabo, eller to, kuldaste, men skulle alle holde Vedtægt“. Andre Afstemningsregler gives der ikke, og dem har man dog hjulpet sig med i flere Aarhundreder, og saaledes har man formodentlig ogsaa forholdt sig paa Færøerne. Men Tidens Aand har ikke ladet sig uden Vidnesbyrd der ogsaa, saa at man nu der begynder at ville have og at føle Trang til — naturligvis føler man Trang dertil, siden man ønsker det — fastere og bestemtere Afstemningsregler. Om nu den gamle Tilbøjelighed til at blive enig skulde virkelig fortsættes derved, ved jeg ikke, men i saa Fald vil dette Vindringsforslag under Nr. 4 ikke være saa farligt. Men skulde Aaastaaelighedens og Stridighedens Aand, om jeg saa maa udtrykke mig, udbrede sig derved, er jeg bange for, at det meget sjælden vil lykkes at faa en Bestemmelse i Stand. Jeg skal da sige, at paa den ene Side tør jeg ikke tiltræde Forslaget, men paa den anden Side vil jeg ikke bestemt fragaade Tinget at vedtage det. Jeg maa indtil videre forbeholde mig min Stilling dertil og sige det, at jeg er meget uvis, fordi jeg ikke tør have en personlig Mening om Forhold, der ligge saa fjernt fra, hvad